

НИКОЛА МОНЕВЪ

На пазаря

Юлска пладня. На пазарския мегданъ нѣма почти никой. Ей тамъ подъ салкъма можешъ да постелишъ абичката си, да легнешъ, да си дрѣмнешъ часъ-два, необезпокояванъ отъ никого. Купувачитѣ сж на работа по полето, а продавачитѣ сж спустнали кепенцитѣ и сладко хъркатъ, свити въ дюкянчетата си.

Тихо, тихо, като на „пряносъ“ въ църква! Ето отгоре се задава куче съ вързана на опашката смачкана газева тенекия. Обучено въ тоя спортъ, то я влачи съ едно безразличие и дори презрение. Майсторитѣ на това деяние сж навѣрно смѣтали, че то ще припне изъ мегдана, ще раздрѣнколи тенекето и повдигне срещу си дюдюканията на минувачитѣ. Нищо подобно. Бидейки градско, а не селско, то джиросва замисления майсторлъкъ на авторитѣ му и затършува спокойно изъ купчинитѣ неприбрана отъ седмица сметъ.

Не кривнало още въ уличката къмъ дѣда Вешка, отсрѣща се задава цѣла дружина гжски, начело съ гърдестъ гжсакъ, който е ималъ неблагоприятието да глѣтне подставенъ хапъкъ, вързанъ за конецъ, а на края му червена книга отъ тютюнева обвивка. Той вири глава, книгата като байракъ се полюшва надъ гжшето семейство и то, подплашено, надава тревожни викове.

Отпънала се отъ кочината свиня, а следъ нея още две, три нейни комшийки, чевръсто разравятъ натрупанитѣ купчини отъ динени кори и семки, около които се виятъ цѣли облаци мухи.